

ΓΑΚ 1981/2016

Το

Διοικητικό Πρωτοδικείο Αθηνών
Τμήμα 18ο Τριμελές

Συνεδρίασε δημόσια στο ακροατήριό του στις 13 Νοεμβρίου 2019, με δικαστές τους : [redacted] Πρόεδρο (Πρωτοδικών ΔΔ, [redacted] [redacted] – [redacted] (εισηγητή), Πρωτοδίκες ΔΔ, και γραμματέα [redacted] δικαστική υπάλληλο,

για να δικάσει τη με ημερομηνία καταθέσεως 05-02-2016 προσφυγή, της Ανώνυμης Εταιρείας με την επωνυμία «Ελληνικά Ναυπηγεία ΑΕ» (ΕΝΑΕ), η οποία εδρεύει στο [redacted] και παρέστη δια του πληρεξουσίου δικηγόρου [redacted]

κατά του Ελληνικού Δημοσίου εκπροσωπούμενου από τον Υπουργό Οικονομικών, ο οποίος παρέστη με δήλωση κατ' άρθρο 133 παρ. 2 του Κώδικα Διοικητικής Δικονομίας της Δικαστικής Πληρεξουσίας του Νομικού Συμβουλίου του Κράτους, [redacted]

Παρεμβαίνουσα ως «αρωγός δικαστηρίου» η Ευρωπαϊκή Επιτροπή, η οποία παρέστη με δήλωση κατ' άρθρο 133 παρ. 2 του Κώδικα Διοικητικής Δικονομίας του μέλους της νομικής υπηρεσίας της [redacted]

Μετά τη δημόσια συνεδρίαση το Δικαστήριο συνήλθε σε διάσκεψη και αφού μελέτησε τη δικογραφία, σκέφθηκε κατά το νόμο.

Η κρίση του είναι η εξής :

1. Επειδή, με την κρινόμενη προσφυγή, για την άσκηση της οποίας κατεβλήθη το νόμιμο ποσό παραβόλου (βλ. σχετικώς το 1401065 ειδικό έντυπο παραβόλου Σειράς Α'), η προσφεύγουσα εταιρεία (ΕΝΑΕ) ζητά την ακύρωση της τεκμαιρόμενης σιωπηράς απορρίψεως της από 07.01.2016 εξωδίκου οχλήσεως – εγγράφων αντιρρήσεων για την ανάκληση του Οικ.125162/ΔΒΠ-1648/ΑΦ.13/04-12-2015 εγγράφου του Γενικού Γραμματέα Βιομηχανίας του Υπουργείου Οικονομίας, Ανάπτυξης και Τουρισμού, άλλως την ακύρωση του

Αριθμός Αποφάσεως 4636/2020

ανωτέρω εγγράφου. Με το έγγραφο αυτό, με θέμα «Απόφαση Ανάκτησης της Ευρωπαϊκής Επιτροπής E(2008) τελικό 3118 της 2ας Ιουλίου 2008» μετά των παραρτημάτων I και II, καλείται η προσφεύγουσα εταιρεία να καταβάλει 196.619.239,78 ευρώ (κύρια οφειλή) καθώς και 326.733.649,45 ευρώ (τόκοι) και συνολικά το ποσό των 523.352.889,23 ευρώ, τα οποία αντιστοιχούν σε παράνομες κρατικές ενισχύσεις, στο πλαίσιο τμηματικής υλοποίησης της σχετικής διαδικασίας ανακτήσεως βάσει της ως άνω Αποφάσεως της Ευρωπαϊκής Επιτροπής.

2. Επειδή, η υπόθεση έχει εισαχθεί αρμοδίως προς εκδίκαση στο Δικαστήριο τούτο, σύμφωνα με το άρθρο 1 παρ. 4 περίπτωση στ' του ν.1406/1983 (Α' 182), όπως η περίπτωση αυτή αντικατεστάθη με το άρθρο 48 παρ. 2 του ν.3900/2010 (Α' 213) και ισχύει από 01-01-2011.

3. Επειδή, παραδεκτώς παρεμβαίνει υπέρ του κύρους της προσβαλλομένης πράξεως η Ευρωπαϊκή Επιτροπή, παρόλο που δεν κατέθεσε τα προβλεπόμενα εκ του άρθρου 114 παρ. 2 εδ. α' του Κώδικα Διοικητικής Δικονομίας (ν. 2717/1999, Α' 97) αποδεικτικά επιδόσεως του δικογράφου της παρεμβάσεως, διότι ο παραστάσας πληρεξούσιος δικηγόρος της προσφεύγουσας εταιρείας ουδέν αντέλεξε κατά τη συζήτησή της στο ακροατήριο (βλ. τα Πρακτικά Δημοσίας Συνεδριάσεως του Δικαστηρίου κατά τη δικάσιμο της 13^{ης}.11.2019).

4. Επειδή, στο άρθρο 107 της Συνθήκης για τη Λειτουργία της Ευρωπαϊκής Ένωσης (ΣΛΕΕ, Επίσημη Εφημερίδα της ΕΕ, C-326/26-10-2012) ορίζεται ότι: «Άρθρο 107 (πρώην άρθρο 87 της ΣΕΚ) 1. Ενισχύσεις που χορηγούνται υπό οποιαδήποτε μορφή από τα κράτη ή με κρατικούς πόρους και που νοθεύουν ή απειλούν να νοθεύσουν τον ανταγωνισμό διά της ευνοϊκής μεταχειρίσεως ορισμένων επιχειρήσεων ή ορισμένων κλάδων παραγωγής είναι ασυμβίβαστες με την εσωτερική αγορά, κατά το μέτρο που επηρεάζουν τις μεταξύ κρατών μελών συναλλαγές, εκτός αν οι Συνθήκες ορίζουν άλλως». Περαιτέρω, στο άρθρο 108 της ίδιας Συνθήκης, ορίζεται ότι: «Άρθρο 108 (πρώην άρθρο 88 της ΣΕΚ) 1. Η Επιτροπή, σε συνεργασία με τα κράτη μέλη, εξετάζει διαρκώς τα καθεστώτα ενισχύσεων που υφίστανται στα κράτη αυτά. Τους προτείνει τα κατάλληλα μέτρα που απαιτεί η προοδευτική ανάπτυξη και η

λειτουργία της εσωτερικής αγοράς. 2. Αν η Επιτροπή διαπιστώσει, αφού τάξει προηγουμένως στους ενδιαφερομένους προθεσμία για να υποβάλουν τις παρατηρήσεις τους, ότι ενίσχυση που χορηγείται από ένα κράτος ή με κρατικούς πόρους δεν συμβιβάζεται με την εσωτερική αγορά κατά το άρθρο 107, ότι η ενίσχυση αυτή εφαρμόζεται καταχρηστικώς, αποφασίζει ότι το εν λόγω κράτος οφείλει να την καταργήσει ή να την τροποποιήσει εντός προθεσμίας που η ίδια καθορίζει. Αν το εν λόγω κράτος δεν συμμορφωθεί προς την απόφαση αυτή εντός της ταχθείσας προθεσμίας, η Επιτροπή ή οποιοδήποτε άλλο ενδιαφερόμενο κράτος δύναται να προσφύγει απευθείας στο Δικαστήριο της Ευρωπαϊκής Ένωσης, κατά παρέκκλιση των άρθρων 258 και 259 [...] 3. Η Επιτροπή ενημερώνεται εγκαίρως περί των σχεδίων που αποβλέπουν να θεσπίσουν ή να τροποποιήσουν τις ενισχύσεις, ώστε να δύναται να υποβάλει τις παρατηρήσεις της. Αν κρίνει ότι σχέδιο ενισχύσεως δεν συμβιβάζεται με την εσωτερική αγορά, κατά το άρθρο 107, κινεί αμελλητί τη διαδικασία που προβλέπεται από την προηγούμενη παράγραφο. Το ενδιαφερόμενο κράτος μέλος δεν δύναται να εφαρμόσει τα σχεδιαζόμενα μέτρα πριν η Επιτροπή καταλήξει σε τελική απόφαση. 4. Η Επιτροπή μπορεί να εκδίδει κανονισμούς σχετικά με τις κατηγορίες κρατικών ενισχύσεων για τις οποίες το Συμβούλιο έχει ορίσει, σύμφωνα με το άρθρο 109, ότι μπορούν να μην υπόκεινται στη διαδικασία της παραγράφου 3 του παρόντος άρθρου». Εξ άλλου, στο άρθρο 16 του Κανονισμού (ΕΕ) 2015/1589 του Συμβουλίου της Ευρωπαϊκής Ένωσης της 13ης Ιουλίου 2015 «περί λεπτομερών κανόνων για την εφαρμογή του άρθρου 108 της Συνθήκης για τη λειτουργία της Ευρωπαϊκής Ένωσης» (L-248) με τον οποίο εκωδικοποιήθη το ισχύον κείμενο του όμοιου Κανονισμού (ΕΕ) 1999/659 που είχε δεχθεί επανειλημμένες τροποποιήσεις (βλ. προοίμιο του Κανονισμού ΕΕ 2015/1589, σημείο 1) και, συνακολούθως, ο κωδικοποιημένος Κανονισμός κατηργήθη (άρθρο 35 του Κανονισμού 2015/1589), ορίζεται ότι: «Ανάκτηση της ενίσχυσης: 1. Σε περίπτωση αρνητικής απόφασης για υπόθεση παράνομων ενισχύσεων, η Επιτροπή αποφασίζει την εκ μέρους του οικείου κράτους μέλους λήψη όλων των αναγκαίων μέτρων για την ανάκτηση της ενίσχυσης από τον δικαιούχο («απόφαση ανάκτησης»). Η Επιτροπή δεν απαιτεί ανάκτηση της ενίσχυσης εάν αυτό αντίκειται σε κάποια γενική αρχή του δικαίου της Ένωσης. 2.

Το ποσό που πρέπει να ανακτηθεί δυνάμει απόφασης ανάκτησης περιλαμβάνει και τους σχετικούς τόκους, υπολογιζόμενους με το δέον επιτόκιο που ορίζει η Επιτροπή. Οι τόκοι πρέπει να καταβληθούν από την ημερομηνία κατά την οποία η παράνομη ενίσχυση ετέθη στη διάθεση του δικαιούχου μέχρι την ημερομηνία της ανάκτησής της. 3. Με την επιφύλαξη απόφασης του Δικαστηρίου της Ευρωπαϊκής Ένωσης κατ' εφαρμογή του άρθρου 278 της ΣΛΕΕ, η ανάκτηση πραγματοποιείται αμελλητί και σύμφωνα με τις διαδικασίες της εθνικής νομοθεσίας του οικείου κράτους μέλους, εφόσον αυτές επιτρέπουν την άμεση και πραγματική εκτέλεση της απόφασης της Επιτροπής. Για τον σκοπό αυτό και σε περίπτωση κινήσεως διαδικασίας ενώπιον εθνικών δικαστηρίων, τα ενδιαφερόμενα κράτη μέλη λαμβάνουν όλα τα αναγκαία μέτρα που διαθέτουν στα αντίστοιχα νομικά τους συστήματα, συμπεριλαμβανομένων των προσωρινών μέτρων, με την επιφύλαξη της νομοθεσίας της Ένωσης». Περαιτέρω, η ΣΛΕΕ στο μεν άρθρο 19 παρ. 1 ορίζει ότι: «Το Δικαστήριο της Ευρωπαϊκής Ένωσης περιλαμβάνει το Δικαστήριο, το Γενικό Δικαστήριο και ειδικευμένα δικαστήρια. Το Δικαστήριο της Ευρωπαϊκής Ένωσης εξασφαλίζει την τήρηση του δικαίου κατά την ερμηνεία και την εφαρμογή των Συνθηκών», στο δε άρθρο 256 παρ. 1 ότι: «Το Γενικό Δικαστήριο είναι αρμόδιο να αποφαινεται σε πρώτο βαθμό επί των προσφυγών που αναφέρονται στα άρθρα 263, 265, 268, 270 και 272, με εξαίρεση αυτές που έχουν ανατεθεί σε ειδικευμένο δικαστήριο που συστήνεται κατ' εφαρμογή του άρθρου 257 και αυτές που ο Οργανισμός επιφυλάσσει στο Δικαστήριο. Ο Οργανισμός μπορεί να προβλέπει ότι το Γενικό Δικαστήριο είναι αρμόδιο και για άλλες κατηγορίες προσφυγών» και στο άρθρο 263 της ΣΛΕΕ (πρώην άρθρο 230 της Συνθ.ΕΚ) ότι: «Το Δικαστήριο της Ευρωπαϊκής Ένωσης ελέγχει τη νομιμότητα των νομοθετικών πράξεων, πράξεων του Συμβουλίου, της Επιτροπής, και της Ευρωπαϊκής Κεντρικής Τράπεζας, [...] Κάθε φυσικό ή νομικό πρόσωπο μπορεί, υπό τις προϋποθέσεις του πρώτου και του δεύτερου εδαφίου, να ασκεί προσφυγή κατά των πράξεων των οποίων είναι αποδέκτης ή που το αφορούν άμεσα και ατομικά, καθώς και κατά των κανονιστικών πράξεων που το αφορούν άμεσα χωρίς να περιλαμβάνουν εκτελεστικά μέτρα [...] Οι προσφυγές που προβλέπονται στο παρόν άρθρο ασκούνται εντός δύο μηνών, υπολογιζομένων, κατά περίπτωση, από τη δημοσίευση της πράξεως, την

κοινοποίησή της στον προσφεύγοντα ή, ελλείπει δημοσίευσως ή κοινοποίησεως, από την ημέρα κατά την οποία ο προσφεύγων έλαβε γνώση της πράξεως».

5. Επειδή, στο άρθρο 22 του ν.4002/2011 (Α'180), ορίζεται ότι: «1. Κρατικές ενισχύσεις, οι οποίες έχει κριθεί ότι σύμφωνα με την παράγραφο 1 του άρθρου 107 ΣΛΕΕ είναι ασυμβίβαστες με την εσωτερική αγορά, δυνάμει απόφασης της Ευρωπαϊκής Επιτροπής ή απόφασης του Δικαστηρίου ή του Γενικού Δικαστηρίου Ευρωπαϊκής Ένωσης και πρέπει να ανακτηθούν, ανακτώνται από την αρμόδια υπηρεσία, ως εξής: α. Με πρωτοβουλία της αρμόδιας υπηρεσίας, αποστέλλεται στον αποδέκτη της ενίσχυσης και ειδικότερα, στον νόμιμο εκπρόσωπο του νομικού προσώπου, αντίγραφο της απόφασης με πρόσκληση για καταβολή του εκεί οριζόμενου ποσού εντός ορισμένης προθεσμίας, στη Δ.Ο.Υ. φορολογίας εισοδήματος του νομικού προσώπου. β. Μετά την άπρακτη παρέλευση της προθεσμίας αυτής, η αρμόδια υπηρεσία συντάσσει χρηματικό κατάλογο [...] 2. Νόμιμο τίτλο για την είσπραξη του ποσού αποτελεί η απόφαση της παραγράφου 1. 3. Αρμόδια υπηρεσία κατά την έννοια των περιπτώσεων α' και β' της παραγράφου 1 είναι η υπηρεσία που εποπτεύει τις δραστηριότητες του νομικού προσώπου για τις οποίες χορηγήθηκε η παράνομη κρατική ενίσχυση. Αν η ανακτητέα κρατική ενίσχυση αφορά περισσότερες της μίας δραστηριότητες που εμπίπτουν στην αρμοδιότητα περισσότερων υπηρεσιών, αρμόδια είναι η υπηρεσία που εποπτεύει την κύρια δραστηριότητα του νομικού προσώπου (όπως η παράγραφος αυτή διαμορφώθηκε μετά τις αντικαταστάσεις και προσθήκες που επήλθαν με τις διατάξεις του άρθρου πρώτου, παράγραφος Β, υποπαράγραφος Β.10 περίπτωση 8β, του ν.4152/2013, Α' 107). 4. [...] 5. Όπου στο παρόν άρθρο αναφέρεται νομικό πρόσωπο νοείται και επιχείρηση κάθε μορφής που μπορεί σύμφωνα με το δίκαιο της Ευρωπαϊκής Ένωσης να είναι αποδέκτης κρατικής ενίσχυσης».

6. Επειδή, στο άρθρο 63 του Κώδικα Διοικητικής Δικονομίας ορίζεται ότι: «1. Με την επιφύλαξη όσων ορίζονται σε ειδικές διατάξεις του Κώδικα, οι εκτελεστές ατομικές διοικητικές πράξεις ή παραλείψεις, από τις οποίες δημιουργούνται κατά νόμο διοικητικές διαφορές ουσίας, υπόκεινται σε προσφυγή. 2. Παράλειψη υπάρχει όταν η διοικητική αρχή, αν και υποχρεούται

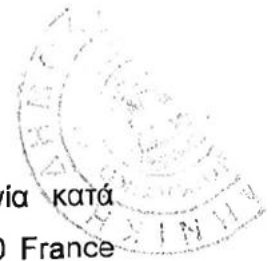

κατά νόμο, δεν εκδίδει εκτελεστική ατομική διοικητική πράξη για να ρυθμίσει ορισμένη έννομη σχέση. Η παράλειψη συντελείται με την πάροδο άπρακτης της προθεσμίας που τυχόν τάσσει ο νόμος για την έκδοση, είτε αυτεπαγγέλτως είτε ύστερα από αίτηση του ενδιαφερομένου, της πράξης αυτής. Στην τελευταία αυτήν περίπτωση (σιωπηρή άρνηση), αν από το νόμο δεν τάσσεται τέτοια προθεσμία, η παράλειψη συντελείται με την πάροδο άπρακτου τριμήνου από την υποβολή της σχετικής αίτησης στη Διοίκηση. Η κατά τις προηγούμενες περιόδους παράλειψη συντελείται, επίσης, με την έκδοση θετικής διοικητικής πράξης από την οποία συνεπάγεται εμμέσως η βούληση της Διοίκησης να μην προβεί στη ρύθμιση ορισμένης έννομης σχέσης. 3. [...]».

7. Επειδή, στον τομέα των κρατικών ενισχύσεων, τα εθνικά δικαστήρια δύνανται να επιλαμβάνονται διαφορών, οι οποίες τα υποχρεώνουν να ερμηνεύουν και να εφαρμόζουν την έννοια της προβλεπόμενης από το άρθρο 107 παρ. 1 της ΣΛΕΕ ενισχύσεως, προκειμένου να κρίνουν αν ένα κρατικό μέτρο που ελήφθη χωρίς να τηρηθεί η διαδικασία του προβλεπόμενου από το άρθρο 108 παρ. 3 της ΣΛΕΕ προηγούμενου ελέγχου, έπρεπε να είχε υποβληθεί στη διαδικασία αυτή. Αντιθέτως, τα εθνικά δικαστήρια δεν είναι αρμόδια να αποφαινούνται περί του εάν ένα κρατικό μέτρο ενίσχυσης είναι συμβατό ή μη με την κοινή αγορά. Η κρίση αυτή εμπίπτει στην αποκλειστική αρμοδιότητα της Ευρωπαϊκής Επιτροπής, η οποία ασκείται υπό τον έλεγχο του δικαστή της Ευρωπαϊκής Ένωσης (βλ. ΔΕΚ αποφάσεις της 22-3-1977, C-78/76, Steinike & Weinlig, της 21-11-1991, C-354/90, Fédération nationale du commerce extérieur des produits alimentaires και Syndicat national des négociants et transformateurs de saumon, της 8-11-2001, C-143/99, Adria-Wien Pipeline και Wietersdorfer & Peggauer Zementwerke, της 18-7-2007, C-119/05, Luchini, της 9-8-1994, C-44/93, Namur – Les assurances du credit SA και ΣΤΕ 2202/2010, 2406/2014, 1448/2018 και ΣΤΕ 1917/2019). Όπως προκύπτει από την ανακοίνωση αυτή και τη διαμορφωθείσα επί των αντίστοιχων ζητημάτων νομολογία των δικαιοδοτικών οργάνων της ενωσιακής εννόμου τάξεως, η ανάκτηση δεν έχει τον χαρακτήρα κυρώσεως, αλλά αποτελεί λογική συνέπεια της διαπιστώσεως της Επιτροπής περί του ασυμβιβάστου της ενισχύσεως με την κοινή αγορά (ΔΕΚ, απόφαση της 17.6.1999, C – 75/97, Επιτροπή κατά Βελγίου σκ.64-65, απόφαση της 10.6.1993, C–183/91, Επιτροπή κατά Ελλάδος, σκ.16).

Η υποχρέωση του κράτους να ανακτήσει την ενίσχυση, την οποία η Επιτροπή έκρινε ασυμβίβαστη με την κοινή αγορά, σκοπεί, κατά πάγια νομολογία, στην επαναφορά των πραγμάτων στην πρότερα κατάσταση (ΔΕΚ, απόφ. της 4.4.1995, C-348/93, Επιτροπή κατά Ιταλίας, σκ. 26) και, κατ' επέκταση, στην εξασφάλιση ισότιμων όρων ανταγωνισμού. Ο σκοπός αυτός επιτυγχάνεται μόνο με την επιστροφή της κρατικής ενισχύσεως από την επιχείρηση που την έλαβε η οποία, κατ' αυτόν τον τρόπο, χάνει το πλεονέκτημα που απολάμβανε στην αγορά σε σχέση με τους ανταγωνιστές της (ΔΕΚ, απόφ. της 4.4.1995, C-350/93, Επιτροπή κατά Ιταλίας, σκ. 22). Προκειμένου, εξ άλλου, να εξαιρεθούν τυχόν χρηματοπιστωτικά οφέλη που συνδέονται με την παράνομη ενίσχυση, πρέπει τα προς ανάκτηση ποσά να επιστρέφονται εντόκως, οι τόκοι δε αυτοί πρέπει να αντιστοιχούν στα οικονομικά οφέλη που μπορούσε, κατά κανόνα, να αποκομίσει ο αποδέκτης από τη χρήση του ποσού της ενισχύσεως (απόφαση της 4ης Απριλίου 1995, C-348/93, Επιτροπή κατά Ιταλίας, σκ. 27). Στο πλαίσιο της αποφάσεως 2007/374/ΕΚ της Επιτροπής, της 24ης Ιανουαρίου 2007 (ΔΕΕ, απόφ. της 13.2.2014, C-69/13, Mediaset SpA), το Δικαστήριο έκρινε ότι «[...] η εφαρμογή του συστήματος ελέγχου των κρατικών ενισχύσεων αποτελεί αρμοδιότητα, αφενός, της Επιτροπής και, αφετέρου, των εθνικών δικαστηρίων, έκαστο δε εκπληρώνει συμπληρωματική, αλλά διακριτή αποστολή σε σχέση με την αποστολή του ετέρου» (σκέψη 19), (βλ. και ΔΕΕ απόφ. της 21ης Νοεμβρίου 2013, C-284/12, Deutsche Lufthansa, σκ. 27) και ότι «βάσει του συστήματος αυτού, η Επιτροπή έχει αποκλειστική αρμοδιότητα, υπό τον έλεγχο των δικαιοδοτικών οργάνων της Ένωσης, για την εκτίμηση του συμβατού ενισχύσεως με την κοινή αγορά» (σκέψη 20) (βλ. και ΔΕΚ απόφ. της 21ης Οκτωβρίου 2003, C-261/01 και C-262/01, Van Calster κ.λπ., σκ. 75, ΔΕΚ απόφ. της 5ης Οκτωβρίου 2006, C-368/04, Transalpine Ölleitung in Österreich κ.λπ., σκ. 38, και προπαρατεθείσα Deutsche Lufthansa, σκ.28). Επίσης, έλαβε υπόψη ότι «κατά πάγια νομολογία η Επιτροπή δεν υποχρεούται, όταν διατάσσει την ανάκτηση ενισχύσεως κηρυχθείσας ασύμβατης προς την κοινή αγορά, να προσδιορίζει το ακριβές ποσό της ενισχύσεως που πρέπει να ανακτηθεί. Αρκεί η απόφαση της Επιτροπής να περιέχει στοιχεία βάσει των οποίων ο αποδέκτης της να μπορεί να προσδιορίσει ο ίδιος, χωρίς υπερβολικές δυσχέρειες, το ποσό αυτό» (σκέψη 21)

Αριθμός Αποφάσεως 4636/2020

(βλ. και ΔΕΚ απόφ. της 12ης Οκτωβρίου 2000, C-480/98, Ισπανία κατά Επιτροπής, σκ. 25, και ΔΕΕ απόφ. της 8ης Δεκεμβρίου 2011, C-81/10 France Télécom κατά Επιτροπής, σκ. 102), καθώς και ότι «η Επιτροπή, όταν βρίσκεται ενώπιον ενός καθεστώτος ενισχύσεων, δεν είναι κατά κανόνα σε θέση να προσδιορίσει με ακρίβεια το ποσό της ενισχύσεως που έχει εισπράξει έκαστος από τους κατ' ιδίαν λήπτες και, ως εκ τούτου, οι ιδιαίτερες περιστάσεις που αφορούν έκαστον από τους ωφελουμένους από καθεστώς ενισχύσεων είναι δυνατό να εκτιμώνται μόνον κατά το στάδιο της ανακτήσεως της ενισχύσεως» (σκέψη 22) (βλ. και ΔΕΚ απόφ. της 7ης Μαρτίου 2002, C-310/99, Ιταλία κατά Επιτροπής, σκ. 89 έως 91). Επιπλέον, επεσήμανε ότι «κατά το άρθρο 288, τέταρτο εδάφιο, ΣΛΕΕ, οι αποφάσεις των θεσμικών οργάνων είναι υποχρεωτικές ως προς όλα τα στοιχεία τους για τους αποδέκτες που αυτές ορίζουν. Συνεπώς, το κράτος μέλος που είναι αποδέκτης αποφάσεως της Επιτροπής η οποία το υποχρεώνει να ανακτήσει παράνομες και ασύμβατες προς την εσωτερική αγορά ενισχύσεις οφείλει, δυνάμει του άρθρου αυτού, να λάβει όλα τα πρόσφορα μέτρα για να εξασφαλίσει την εκτέλεση της εν λόγω αποφάσεως (βλ., και ΔΕΚ απόφ. της 12ης Δεκεμβρίου 2002, C-209/00, Επιτροπή κατά Γερμανίας, σκ.31, και ΔΕΚ απόφ. της 26ης Ιουνίου 2003, C-404/00, Επιτροπή κατά Ισπανίας, σκ. 21). Ο υποχρεωτικός αυτός χαρακτήρας ισχύει έναντι όλων των οργάνων του κράτους αποδέκτη, περιλαμβανομένων και των δικαιοδοτικών οργάνων του» (σκέψη 23) (βλ. και ΔΕΚ απόφ. της 21ης Μαΐου 1987, C-249/85, Albako Margarinefabrik, σκ. 17). Επίσης, σύμφωνα με νομολογιακώς διαμορφωθέντα κανόνα που αφορά τις αποφάσεις της Επιτροπής «κάθε τροποποίηση του διατακτικού πέραν των ορθογραφικών ή γραμματικών τροποποιήσεων εμπίπτει στην αποκλειστική αρμοδιότητα της ολομέλειας της Επιτροπής» (ΠΕΚ, απόφαση της 18.1.2005, T-93/02, Confédération nationale du Crédit mutuel σκ.124, ΔΕΚ, απόφαση της 15.6.1994, C-137/92 P, Επιτροπή κατά BASF σκ.68).

8. Επειδή, στην προκειμένη περίπτωση, από τα στοιχεία του φακέλου, προκύπτουν τα ακόλουθα: Εις βάρος της προσφεύγουσας εταιρείας, το ιδιοκτησιακό καθεστώς της οποίας έχει επανειλημμένα αλλάξει τα τελευταία έτη, εξεδόθη η 2009/610/EK (κοινοποιηθείσα υπό τον αριθμό E 2008/3118, όπως αναγράφεται στον τίτλο της πράξεως) απόφαση («απόφαση ανάκτησης») της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων με την οποία εκηρύχθησαν παράνομες

Αριθμός Αποφάσεως 4636/2020

και ασυμβίβαστες ενισχύσεις (κυρίως με τη μορφή εγγυήσεων, αυξήσεων μετοχικού κεφαλαίου και ασφαλιστικών ρυθμίσεων) που είχαν χορηγηθεί στην προσφεύγουσα εταιρεία από την Ελληνική Δημοκρατία και διετάχθη η επιστροφή τους. Το ποσό των ενισχύσεων αυτών χωρίς τόκους υπελογίσθη σε 256 εκατομμύρια ευρώ. Εν συνεχεία, ύστερα από αλληπάλληλες διαπραγματεύσεις των μερών (ήτοι Ελληνικού Δημοσίου, Επιτροπής και προσφεύγουσας εταιρείας) και προκειμένου να αποτραπεί η διαφαινόμενη -σε περίπτωση πλήρους και αμέσου εφαρμογής της «απόφασης ανάκτησης»- πτώχευση των Ναυπηγείων και η συνακόλουθη διακοπή της (εθνικού συμφέροντος) στρατιωτικής δραστηριότητας αυτών συνήφθη τον Δεκέμβριο του 2010 η «στρατιωτική συμφωνία», με την οποία προεβλέφθη σειρά δεσμεύσεων, με την εκπλήρωση των οποίων θα εθεωρείτο προσηκόντως εκτελεσθείσα η «απόφαση ανάκτησης». Όπως, όμως, έχει ήδη γίνει δεκτό με την απόφαση του Δικαστηρίου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων (ΔΕΕ) της 28ης Ιουνίου 2012 (υπόθεση C- 485/2010) και ήδη με την απόφαση του ΔΕΕ της 14^{ης} Νοεμβρίου 2018 (υπόθεση C-93/17) [σύμφωνα με την οποία η «απόφαση ανάκτησης» έπρεπε να έχει εκτελεστεί εντός τεσσάρων μηνών με ημερομηνία ενάρξεως της προθεσμίας την 13^η.08.2008 (σκ. 12).], επί προσφυγής της Επιτροπής κατά της Ελληνικής Δημοκρατίας, προκειμένου να αναγνωριστεί ότι η τελευταία παρέβη τις υποχρεώσεις σχετικώς με τις ένδικες κρατικές ενισχύσεις, η «στρατιωτική συμφωνία» που, εναλλακτικώς και όχι καθ' υποκατάσταση της «απόφασης ανάκτησης» προέβλεπε, μεταξύ άλλων, την εντός εξαμήνου πώληση όλων των περιουσιακών στοιχείων που δεν συνδέονται με στρατιωτικές δραστηριότητες και συνάμα τη μη ανάπτυξη εμπορικών δραστηριοτήτων, τελικώς ουδέποτε εξετελέσθη, με αποτέλεσμα να παραμένουν άθικτες οι απορρέουσες από την «απόφαση ανάκτησης» υποχρεώσεις της Ελληνικής Δημοκρατίας. Εξ άλλου, η προσφεύγουσα εταιρεία, είχε προσφύγει κατά της Ευρωπαϊκής Επιτροπής ζητώντας την ακύρωση της «απόφασης ανάκτησης» ενώπιον του Γενικού Δικαστηρίου, το οποίο με την απόφαση της 15ης Μαρτίου 2012 (υπόθεση T-391/08), απέρριψε την προσφυγή. Σχετική αίτηση αναιρέσεως, ομοίως, απερρίφθη με την απόφαση του Δικαστηρίου της 28ης Φεβρουαρίου 2013 (υπόθεση C-246/12 P). Ομοίως προσφυγή ακυρώσεως της προσφεύγουσας

Αριθμός Αποφάσεως 4636/2020

εταιρείας ενώπιον του Γενικού Δικαστηρίου της ΕΕ με αντικείμενο την ακύρωση της «στρατιωτικής συμφωνίας» απερρίφθη με Διάταξη του Γενικού Δικαστηρίου της 19^{ης} Οκτωβρίου 2012 (υπόθεση T-456/11) και αίτηση αναιρέσεως κατά της προαναφερθείσας αποφάσεως του Γενικού Δικαστηρίου απερρίφθη με Διάταξη του ΔΕΕ της 12^{ης} Σεπτεμβρίου 2013 (υπόθεση C-616/12P). Κατόπιν τούτου, ηκολούθησε η από 27.11.2014 επιστολή της Ευρωπαϊκής Επιτροπής στην οποία εκαλείτο η Ελληνική Δημοκρατία να εφαρμόσει την «απόφαση ανάκτησης», υπό την προειδοποίηση ότι σε αντίθετη περίπτωση θα εφαρμοστεί το άρθρο 260 παρ.2 της ΣΛΕΕ περί παραπομπής της χώρας στο Δικαστήριο (ΔΕΕ). Κατόπιν αυτών, εξεδόθη μετά από παραγγελία της Κεντρικής Μονάδας Κρατικών Ενισχύσεων του Υπουργείου Οικονομικών προς τη Γενική Διεύθυνση Βιομηχανικής και Επιχειρηματικής Πολιτικής (βλ. σχετικώς το Κ.Μ.Κ.Ε. 139016 ΕΞ 2015 ΕΜΠ/30.11.2015 έγγραφο) το με αριθμό πρωτοκόλλου Οικ.125162/ΔΒΠ-1648/Α.Φ.13/04-12-2015 έγγραφο του Γενικού Γραμματέα Βιομηχανίας του Υπουργείου Οικονομίας Ανάπτυξης και Τουρισμού, με το οποίο εκλήθη η προσφεύγουσα, σε εφαρμογή της «απόφασης ανάκτησης» να καταβάλει το ποσό των 196.619.239,78 ευρώ ως ποσό βάσεως, το ποσό των 326.733.649,45 ευρώ ως αναλογούντες τόκοι, οι οποίοι και προσαυξάνονται κάθε ημέρα μετά την 30.11.2015 και έως 13.04.2016 κατά 19.051,93 ευρώ, ημερησίως. Στο σώμα του ίδιου εγγράφου σημειώνεται ότι τα αναζητούμενα ποσά αποτελούν μέρος όσων οφείλονται και θα ακολουθήσει όμοια επιστολή για τα υπόλοιπα και εκτίθενται οι διατάξεις με βάση τις οποίες έχει γίνει ο υπολογισμός των τόκων. Τέλος, ετάχθη στην προσφεύγουσα εταιρεία προθεσμία τριάντα ημερών για την εκούσια καταβολή του ανωτέρω ποσού στην αρμόδια για τη φορολογία εισοδήματός της ΔΟΥ, ενημερώνοντάς ότι αφ' ενός η μη καταβολή του ποσού συνεπάγεται την εφαρμογή των διατάξεων του Κώδικα Εισπράξεως Δημοσίων Εσόδων για την αναγκαστική είσπραξη του ποσού και αφ' ετέρου ότι αυτή είχε δικαίωμα να υποβάλλει «τεκμηριωμένες αντιρρήσεις» για όσα ανέφερε το επίδικο έγγραφο εντός προθεσμίας τριάντα ημερών από την κοινοποίησή του στην προσφεύγουσα εταιρεία. Η δε τελευταία στις 07.01.2016 κοινοποίησε στον Υπουργό Οικονομικών και στον Υπουργό Οικονομίας, Ανάπτυξης και Τουρισμού «εξώδικη απάντηση – διαμαρτυρία – αντιρρήσεις» κατά του περιεχομένου του προσβαλλόμενου εγγράφου προβάλλοντας, μεταξύ άλλων, ότι η «στρατιωτική

συμφωνία» υλοποιείται, με αποτέλεσμα να τελεί υπό αναβλητική αίρεση η εφαρμογή της «απόφασης ανάκτησης», δεν γίνεται διάκριση επί ποιων περιουσιακών στοιχείων της προσφεύγουσας εταιρείας θα επιβληθεί η αναγκαστική εκτέλεση για την είσπραξη του ποσού και ότι το εν λόγω δικαίωμα ασκείται καταχρηστικώς από την Ελληνική Δημοκρατία, με άμεσο αποτέλεσμα την πρόκληση ανεπανόρθωτης βλάβης στα συμφέροντα της εταιρείας και των μετόχων της και ζήτησε, μεταξύ άλλων, να ανακαλέσει άμεσα το Ελληνικό Δημόσιο το προσβαλλόμενο έγγραφο. Το καθ' ου Ελληνικό Δημόσιο ουδέποτε απήντησε στους ανωτέρω ισχυρισμούς της προσφεύγουσας εταιρείας ούτε και στην ανάκληση της προσβαλλομένης πράξεως.

9. Επειδή, ήδη με την κρινόμενη προσφυγή, όπως αυτή αναπτύσσεται με το νομίμως κατατεθέν υπόμνημά της, η προσφεύγουσα εταιρεία προβάλλει ότι: α) η προσβαλλόμενη πράξη έχει εκδοθεί από αναρμόδιο όργανο (Γενικός Γραμματέας Βιομηχανίας, του Υπουργείου Οικονομίας, Ανάπτυξης και Τουρισμού), ενώ, ως εκ της δραστηριοποίησης της στον τομέα της ναυπηγήσεως κι επισκευής στρατιωτικών πλοίων και υποβρυχίων αρμόδιο όργανο για την επίβλεψη της δραστηριότητας αυτής είναι το Υπουργείο Εθνικής Άμυνας και το Υπουργείο Οικονομικών, τα όργανα του οποίου -και μόνο- θα μπορούσαν να εκδώσουν ανάλογη πράξη, με βάση το άρθρο 22 παρ.1 υποπαράγραφος α του ν.4002/2011, άλλως η Κεντρική Μονάδα Κρατικών Ενισχύσεων του άρθρου πρώτου παράγραφος Β υποπαράγραφος Β2 του ν. 4152/2013, β) η απόφαση της Ευρωπαϊκής Επιτροπής («απόφαση ανάκτησης»), η οποία αποτελεί και το νόμιμο τίτλο, δεν της κοινοποιήθη, όπως ορίζεται από την ίδια παραπάνω διάταξη, γ) η προθεσμία που της ετάχθη για την καταβολή των οφειλόμενων ποσών ενισχύσεων ήταν ελάχιστη εν όψει των ειδικών συνθηκών της υποθέσεως, σχετικών, κατά τα ειδικότερα αναφερόμενα στο δικόγραφο, με την εν γένει οικονομική της κατάσταση, δ) ουδέποτε εξέλιπε η ισχύς της «στρατιωτικής συμφωνίας», η οποία, αν και με προσκόμματα εκ μέρους της Ελληνικής Δημοκρατίας, εκτελείται με την αμέριστη συνδρομή της αιτούσας και, ως εκ τούτου, παρανόμως επιδιώκεται η εφαρμογή της -ανενεργούς για το λόγο αυτόν- «απόφασης ανάκτησης», ε) δεν βεβαιώνεται το προς ανάκτηση ποσό μόνο στις εμπορικές δραστηριότητες της αιτούσας, αλλά σε όλη την επιχείρηση, άρα και

Αριθμός Αποφάσεως 4636/2020

στις στρατιωτικές δραστηριότητες, οι οποίες, εντούτοις δεν ωφελήθηκαν από τις παράνομες ενισχύσεις και ρητώς εξαιρούνται βάσει τόσο της «απόφασης ανάκτησης» και ιδίως του άρθρου 17 αυτής, όσο και της «στρατιωτικής συμφωνίας», προκαλώντας με αυτόν τον τρόπο μεγάλα προβλήματα στη λειτουργία της και στ) η προσβαλλόμενη πράξη έχει εκδοθεί καταχρηστικώς.

10. Επειδή, αντιθέτως, το Ελληνικό Δημόσιο, με το υπόμνημα και τα έγγραφα απόψεών του για την υπόθεση, ζητά να απορριφθεί η κρινόμενη προσφυγή, προβάλλοντας ότι: α) η προσβαλλόμενη απόφαση εξεδόθη από το καθ' ύλη αρμόδιο όργανο σύμφωνα με το άρθρο 43 του π.δ. 116/2014 (Α' 185) άλλως προβάλλεται αλυσιτελώς ο σχετικός ισχυρισμός, διότι οποιοδήποτε άλλο όργανο και αν επελαμβάνετο της υπό κρίση υποθέσεως θα εξέδιδε έγγραφο με το ίδιο ακριβώς περιεχόμενο, β) δεν απαιτείται κοινοποίηση με δικαστικό επιμελητή του εγγράφου της «απόφασης ανάκτησης», διότι αυτό δεν προβλέπεται από τις διατάξεις του άρθρου 22 του ν. 4002/2011, αλλά απλή γνωστοποίηση του κειμένου της αποφάσεως, η οποία μπορεί να λάβει χώρα και με την αποτύπωση του διαδικτυακού συνδέσμου, στον οποίο είναι ελεύθερος προσβάσιμο το κείμενό της, γ) η ταχθείσα προθεσμία για την επιστροφή των παράνομων κρατικών ενισχύσεων δεν είναι αυθαίρετη, αλλά η συνήθης εύλογη προθεσμία που τάσσεται στους οφειλότες, ενώ βάσει των ειδικών περιστάσεων της υποθέσεως δεν τίθεται ζήτημα παραβάσεως της αρχής της αναλογικότητας, διότι η σχετική υποχρέωση εκκρεμεί πλέον των οκτώ ετών και οι σχετικές με το κύρος της αποφάσεως διαμάχες έχουν ολοκληρωθεί ήδη από το έτος 2012, δ) η οφειλή είναι βέβαιη και εκκαθαρισμένη, εφ' όσον το κύρος της λεγόμενης «στρατιωτικής συμφωνίας» έχει ήδη κριθεί με αποφάσεις του ΔΕΕ (C-485/10, C-616/12P, C-93/17), από τις οποίες προκύπτει με σαφήνεια η υποχρέωση της χώρας μας να προβεί άμεσα, άλλως αμελλητί, στην ανάκτηση των ποσών αυτών, ε) στην προσβαλλόμενη πράξη αναλύεται διεξοδικώς πώς προέκυψε το συνολικό ποσό ανακτήσεως (ποσό βάσεως και τόκοι), ενώ το ζήτημα σε ποια περιουσιακά στοιχεία θα επιβληθεί κατάσχεση (εμπορική περιουσία ή «στρατιωτική» περιουσία) αφορά το στάδιο της εκτελέσεως και όχι την παρούσα διαδικασία και στ) δεν ασκείται καταχρηστικώς το δικαίωμα του Δημοσίου για αποστολή του συγκεκριμένου εγγράφου προς την προσφεύγουσα εταιρεία, εφ' όσον η

Αριθμός Αποφάσεως 4636/2020

αποστολή του ασκείται στο πλαίσιο δεσμίας αρμοδιότητας και όχι διακριτικής ευχέρειας.

11. Επειδή, τέλος, η Ευρωπαϊκή Επιτροπή, με το δικόγραφο της από 04.07.2016 παρεμβάσεώς της εκθέτει τα πραγματικά περιστατικά της υποθέσεως και τη νομολογία του ΔΕΕ, σχετικά με το άμεσα εκτελεστό της εθνικής ή της κοινοτικής πράξεως ανακτήσεως ενισχύσεων που εκρίθησαν παράνομες ή ασύμβατες με το ενωσιακό δίκαιο, και αφού προβάλλει ότι συντρέχει επιτακτική ανάγκη αποτροπής περαιτέρω καθυστερήσεων για την ανάκτηση των επίδικων ποσών, ζητά την απόρριψη της προσφυγής.

12. Επειδή, σύμφωνα με τις προαναφερθείσες στη σκέψη 4 διατάξεις του ενωσιακού δικαίου, όπως αυτές ερμηνεύθησαν στη σκέψη 7 της παρούσας αποφάσεως, η Ευρωπαϊκή Επιτροπή είναι η μόνη αρμόδια υπηρεσία, για να χαρακτηρίσει μια μορφή χρηματοδοτήσεως ως παράνομη κρατική ενίσχυση. Άνω χαρακτηρισμό μιας μορφής χρηματοδοτήσεως ως παράνομη κρατική ενίσχυση το κράτος – μέλος, σύμφωνα πάντοτε με τις διατάξεις του ενωσιακού δικαίου, υποχρεούται να προβεί αμελλητί (ήτοι χωρίς υπαίτια καθυστέρηση) στην ανάκτηση των χρηματοδοτούμενων ποσών, εφαρμόζοντας τους κανόνες του εσωτερικού δικαίου, οι οποίοι επιτυγχάνουν την άμεση επιστροφή των προς ανάκτηση ποσών. Σε περίπτωση δε που ο αποδέκτης της χαρακτηρισθείσας ως παράνομη κρατικής επιχορηγήσεως αμφισβητείται το κύρος της αποφάσεως της Ευρωπαϊκής Επιτροπής, μπορεί να ασκήσει προσφυγή ακυρώσεως ενώπιον του Γενικού Δικαστηρίου και, εν συνεχεία, αναίρεση ενώπιον του Δικαστηρίου της Ευρωπαϊκής Ένωσης, τα οποία έχουν αποκλειστική αρμοδιότητα για να κρίνουν το κύρος της αποφάσεως της Επιτροπής. Μετά δε το πέρας της διαδικασίας ενώπιον των ευρωπαϊκών δικαστηρίων, η απόφαση της Επιτροπής οριστικοποιείται κατά το περιεχόμενό της και ουδεμία αμφισβήτηση σχετικά με το κύρος της μπορεί να εγερθεί ενώπιον των εθνικών δικαστηρίων. Κατόπιν τούτου, το κράτος – μέλος, αφού ενημερώσει τον αποδεκτή για τη δημοσίευση της αποφάσεως της Επιτροπής και για το ύψος του προς ανάκτηση ποσού (κεφάλαιο – τόκοι), υποχρεούται να προβεί σε όλες τις απαιτούμενες ενέργειες για την επιστροφή του, εφ' όσον δεν υπάρχει οικειοθελής καταβολή του από τον αποδέκτη της παρανόμου κρατικής επιχορηγήσεως. Στο πλαίσιο λοιπόν αυτής

Αριθμός Αποφάσεως 4636/2020

της διαδικασίας, η οποία στο ελληνικό δίκαιο έχει θεσπισθεί στο άρθρο 22 του ν.4002/2011, το έγγραφο που αποστέλλεται στον αποδέκτη της παρανόμου κρατικής επιχορηγήσεως, με το οποίο αυτός: α) ενημερώνεται ότι έχει δημοσιευθεί «απόφαση ανάκτησης» της Ευρωπαϊκής Επιτροπής, βάσει της οποίας αυτός έλαβε κρατική επιχορήγηση κατά παράβαση των κανόνων του υγιούς ανταγωνισμού και της κοινής αγοράς, β) καλείται να επιστρέψει το ποσό της επιχορηγήσεως, το οποίο προσδιορίζεται κατά κεφάλαιο και τόκους εντός ταχθείσης προθεσμίας στη Δημόσια Οικονομική Υπηρεσία φορολογίας του εισοδήματός του και γ) ενημερώνεται ότι σε περίπτωση μη εκουσίας καταβολής του ποσού αυτού, θα ακολουθήσει η περιγραφόμενη στον Κώδικα Εισπράξεως Δημοσίων Εσόδων για την αναγκαστική είσπραξη του ποσού αυτού, δεν αποτελεί εκτελεστή διοικητική πράξη υποκείμενη σε προσφυγή ουσίας, άλλα πληροφοριακό απλώς έγγραφο, το οποίο σκοπεί να ενημερώσει τον αποδέκτη του για την έκδοση αποφάσεως περί την ανάκτηση παρανόμων κρατικών επιχορηγήσεων εις βάρος του, για το ύψος του προς ανάκτηση ποσού και για τις τυχόν έννομες συνέπειες που θα έχει η μη καταβολή του ποσού αυτού. Συνακολούθως, ασκειθείσες «αντιρρήσεις», εξώδικη διαμαρτυρία – όχληση ή ακόμη και αίτηση ανακλήσεως του ανωτέρω εγγράφου δεν γεννούν υποχρέωση αποφάνσεως από τη Διοίκηση και κατ' επέκταση δεν συντελείται σιωπηρά απόρριψη αυτής, δυνάμενη να ακυρωθεί κατόπιν ασκήσεως προσφυγής κατ' άρθρο 63 του Κ.Δ.Δ.. Συνεπώς, η υπό κρίση προσφυγή στρεφόμενη κατά εγγράφου που στερείται εκτελεστότητας είναι απαράδεκτη και πρέπει για το λόγο αυτό να απορριφθεί. Ομοίως κρίνεται ότι έχει ασκηθεί απαράδεκτως και στην περίπτωση που ήθελε θεωρηθεί ότι στρέφεται κατά του κύρους της «Αποφάσεως Ανακτήσεως της Ευρωπαϊκής Επιτροπής Ε (2008) τελικό 3118 της 2ας Ιουλίου 2008», διότι αρμόδια για να κρίνουν σε πρώτο και τελικό βαθμό το κύρος της ανωτέρω αποφάσεως είναι, όπως προεξετέθη, το Γενικό Δικαστήριο και το Δικαστήριο της Ευρωπαϊκής Ένωσης.

13. Επειδή, εν όψει των ανωτέρω, πρέπει να απορριφθεί η κρινόμενη προσφυγή, να γίνει δεκτή η παρέμβαση, να διαταχθεί η κατάπτωση του παραβόλου υπέρ του Δημοσίου (άρθρο 277 παρ. 9 του ΚΔΔ), αλλά να μην επιδικαστούν δικαστικά έξοδα, λόγω ελλείψεως σχετικού αιτήματος από την Ευρωπαϊκή Επιτροπή (άρθρο 275 παρ. 7 του ίδιου Κώδικα) και να καταλογισθεί

Αριθμός Αποφάσεως 4636/2020

η δικαστική δαπάνη του Ελληνικού Δημοσίου εις βάρος της προσφεύγουσας εταιρείας, η οποία ανέρχεται στο ποσό των διακοσίων ογδόντα οκτώ (288) ευρώ (άρθρο 275 παρ. 1 του Κ.Δ.Δ. σε συνδυασμό με το Παράρτημα Ι Τμήμα Γ' του Κώδικα Δικηγόρων ν. 4194/2013 Α' 208).

ΔΙΑ ΤΑΥΤΑ

Απορρίπτει την προσφυγή.

Δέχεται την παρέμβαση.

Διατάσσει την κατάπτωση του παραβόλου υπέρ του Δημοσίου.

Επιβάλλει εις βάρος της προσφεύγουσας εταιρείας τη δικαστική δαπάνη του Ελληνικού Δημοσίου, η οποία ανέρχεται στο ποσό των διακοσίων ογδόντα οκτώ (288) ευρώ.

Κρίθηκε και αποφασίστηκε στην Αθήνα στις 19 και στις 26 Φεβρουαρίου 2020, και η απόφαση εκδόθηκε στον ίδιο τόπο στις 26 Μαρτίου 2020.

Η ΠΡΟΕΔΡΟΣ

[Redacted Signature]

Η ΕΙΣΗΓΗΤΗΣ

[Redacted Signature]

Η ΓΡΑΜΜΑΤΕΑΣ

[Redacted Signature]

Ακριβές αντίγραφο

Αθήνα 4-6-2020

Ο Προϊστάμενος του Τμήματος

